

Felicitats! Bisbe Joan

Aquesta ha estat una setmana en la que el bisbe Piris ha rebut moltes felicitacions, atès que han coincidit diversos esdeveniments a celebrar: el seu aniversari, les noces d'or sacerdotals, els cinc anys de servei a la diòcesi de Lleida, la recent trobada amb el papa Francesc i l'acte d'Enviament dels agents de pastoral.

El teatre de la Casa de l'Església de Lleida quedà petit per acollir totes les persones que van participar en la celebració de l'enviament, el passat dijous 26 de setembre.

ristia d'acció de gràcies. El bisbe Joan ho va agrair, dient que, mantenir-se fidel al do rebut, ha estat possible per la gràcia i misericòrdia de Déu, que és qui el sosté.

Acabada l'Eucaristia, Mn. Ramon Prat, vicari general, va felicitar el

A l'igual que els apòstols van ser enviats a evangelitzar, el bisbe de Lleida, a començament de curs, envia els agents de pastoral a escampar la Bona Nova de l'Evangeli i a ser testimonis de l'Amor de Déu. I ho fa en una celebració senzilla però plena de contingut. Primer va presentar el missatge per al present curs: «Arrelats en la paraula de Déu»; a continuació va tenir lloc l'acte d'enviament.

Sr. Bisbe en nom de la diòcesi. I, a continuació, Mn. Agelet va llegir la carta que el papa Francesc li havia adreçat per unir-se a la celebració.

Tot seguit va tenir lloc un concert, dirigit per Mn. Joaquim Mesalles i interpretat pel Petit Cor de la Catedral i el Conjunt Instrumental del Conservatori Municipal de Lleida. Cal destacar que la darrera peça interpretada, «El bon pastor», és una cantata que Mn. Mesalles ha

Enguany, aquest acte s'ha fet coincidir amb la presentació del llibre «Entre tots i per al bé de tot-hom», que recull les quatre cartes pastorals del bisbe Piris i que la diòcesi de Lleida ha publicat per felicitar-lo. La presentació del llibre la va fer el bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull.

Nombrosos fidels, bona part del clergat diocesà i autoritats locals van omplir la Catedral, la tarda del passat 29 de setembre, per felicitar el Sr. Bisbe i participar de l'Euca-

compost expressament per felicitar el bisbe Joan.

L'acte finalitzà amb les paraules d'agraïment i felicitació per part del Sr. Bisbe a tots els qui havien preparat i participat en la celebració.

AJUDANT A VIURE

Fe + Caritat = Missió

Pensar en les Missions i en els Missioners és tenir present una innumerable sèrie de persones i iniciatives que fan visible l'Evangeli mitjançant el testimoniatge de la fe i de la caritat. La vida i l'obra d'un Missioner és una resposta vocacional que comporta un lliurament de la persona sense condicions. Una vocació «grandiosa i excelsa» (Pius XII).

Però tampoc no podem oblidar que hi ha una vocació missionera que afecta a tots els batejats: «El baptisme basta, és suficient per a evangelitzar» (Papa Francesc 17/04/2013). A cinquanta anys de l'obertura del Concili Vaticà II, aquest Any de la Fe ha estat un estímul perquè tota l'Església hagi pogut actualitzar la seva consciència missionera, una crida a enfortir la nostra amistat amb el Senyor i el nostre camí com a Església que anuncia l'Evangeli amb valentia.

Cal demanar-nos de quina manera renovar i intensificar la nostra presència en el món i la nostra missió evangelitzadora.

Tots hi som convidats per tal «que la paraula del Senyor es difongui i sigui glorificada» (2Tess 3,1). I la Jornada Mundial de les Missions, el DOMUND 2013, és una bona oportunitat perquè cadascú de nosaltres vulgui revifar aquesta vocació i missió.

El lema d'aquest any («Fe + Caritat = Missió») ens recorda que no és legítim separar, i menys oposar, fe i caritat, dos virtuts teològiques íntimament unides. Contemplació i acció són dues actituds que s'han de viure integrades. Acollir en la fe la gràcia i el perdó de Déu orienta i promou les accions caritatives i socials. Per això, l'anunci de l'Evangeli es converteix tantes vegades en intervencions d'ajuda al proïsme, de justícia per als més pobres, en esforços per multiplicar les possibilitats d'instrucció i assistència sanitària en tants de llocs, i d'altres moltes implicacions socials.

El Concili Vaticà II (1962-1965) va subratllar, de moltes maneres, que viure la fe en les promeses de Déu i viure la caritat porta als cristians a comprometre's en la construcció d'un món digne de l'home (GS 34.38-40.43). I després el Concili Provincial Tarraconense (1995), en la primera resolució, demanava revitalitzar la comunitat cristiana en la perspectiva de la missió, ajudant a refer l'experiència de Déu, perquè la comunitat eclesial ha de ser «una mediació cada cop més oberta entre Déu Pare i els homes i dones que Déu estima». I afegia, fent referència a Act 2,42: «Hi ha evangelització quan hom comença a freqüentar la pregària de la comunitat; quan participa amb fruit en la celebració de l'Eucaristia; quan aprofundeix la fe de forma suficient per a viure cristianament en el món i quan fa l'aprenentatge de l'amor fratern i solidari.»

Amb la nostra cooperació a les Obres Missioneres Pontificies (personal, espiritual i econòmica), tornem a manifestar quines són les nostres actituds fonamentals: la passió per Déu i per la humanitat; la força de la fraternitat cristiana i de l'evangelització; la joia de la fe, manifestada en l'esperança i realitzada en la caritat.

Rebeu la salutació agraïda del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ CARLES TORNER

Poesia i fe

L'escriptor Carles Torner, director de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL), ha participat aquest estiu al Festival del Llibre d'Edimburg —on va presentar poemes seus traduïts en l'antologia *Six Catalan Poets*— i també en un intercanvi poètic a Eslovènia. La seva poesia està lligada a la fe.

De quina manera l'experiència internacional d'Església que va tenir en el passat l'acompanya en aquests intercanvis de poesia?

La visita a Eslovènia m'ha fet reviure moltes coses. Allí vaig participar a la meva primera trobada internacional amb el MUEC: ens vam reunir estudiants catòlics d'arreu d'Europa a l'abadia cistercenca de Stična, el 1985. A Eslovènia, llavors dins Iugoslàvia, podien viatjar-hi estudiants de les dues Europes i hi vaig conèixer la lluita dels cristians sota els règims comunistes.

I després hi va tornar...

Sí, hi vaig tornar com a president del MIEC, el 1989, quan Solidarnosc ja havia guanyat les eleccions i estàvem tots de festa, tot i que encara faltaven mesos perquè caigués el mur de Berlín. I anys més tard, durant la guerra de Bòsnia, vaig tornar a Eslovènia en missions del PEN per ajudar els escriptors víctimes de la guerra.

Com l'ajuda a créixer en la fe, la poesia?

Llegir Carner, Ribera, Maragall, Espriu, Marçal (o Emily Dickinson, sant Joan de la Creu...) és per a mi inseparable de la recerca espiritual. Em donen ales. Les figures bíbliques de sobte se't fan vives en el present: per això tinc poemes sobre el gest d'Abraham d'abaixar el punyal, sobre les entranyes de Maria i Elisabet, sobre el mutisme de Zacaries...

Òscar Bardají i Martí

JESÚS DE NATZARET

La resurrecció de Jesús, fonament de la fe

«**P**erò si Crist no ha ressuscitat, llavors la nostra predicació és buida i la vostra fe no té sentit. A més, nosaltres resultem falsos testimonis de Déu, perquè contra Déu hem testimoniats que ell ha ressuscitat el Crist» (1Co 15,14s). Amb aquestes paraules, sant Pau posa dràsticament en relleu quina importància té per al missatge cristià en el seu conjunt la fe en la resurrecció de Jesucrist: n'és el fonament.

La fe cristiana s'aguanta o cau amb la veritat del testimoni que segons el qual Crist va ressuscitar d'entre els morts. Si això s'elimina, es poden, certament, recollir de la tradició cristiana encara una sèrie d'idees notables sobre Déu i sobre l'home, sobre l'ésser de l'home i sobre el seu haver de ser —una mena de concepció religiosa del món—, però la fe cristiana és morta.

Tan sols si Jesús va ressuscitar succeï una cosa verament nova que canvia el món i la situació de l'home. Llavors ell, Jesús, esdevé el criteri del qual ens podem fiar. Perquè llavors Déu s'ha manifestat de debò.

Per això, en la nostra recerca sobre la figura de Jesús, la resurrecció és el punt decisiu. Si Jesús va existir solament en el passat o si, en canvi, existeix també en el present —això depèn de la resurrecció. En el sí o no a aquesta pregunta, hom no es pronuncia sobre un esdeveniment individual al costat d'altres, sinó sobre la figura de Jesús com a tal.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Haz bien y no mires a quien»

Un adolescente que vendia mercaderies de limpieza de casa en casa tenia hambre. En la próxima casa pediría un pedazo de pan. Pero sus nervios le traicionaron. Le abrió la puerta una encantadora mujer joven. En vez de pan, pidió un vaso de agua. Y ella pensó que sería mejor un gran vaso de leche. Al decirle qué le debía, contestó:

—«Nada. Mi madre nos enseñó que no aceptaríamos nada por pequeñas acciones». El chico dijo: «Se lo agradezco de todo corazón.»

Años después, la mujer enfermó. Fue enviada a un gran hospital. Se requirió la presencia de un especialista, el Dr. Howard Kelly. Al verla, la reconoció de inmediato, pero no dijo nada. Investigó su caso y encontró la solución para su salud.

El doctor Kelly pidió a la administración del hospital la factura. La pagó y la mandó a la habitación de la paciente. Ella, temiendo que no tendría el dinero suficiente, la abrió. Al final de la factura había unas letras que decían:

—«Pagado. Hace muchos años usted la pagó con “un vaso grande de leche” a un joven vendedor que tenía hambre. Firmado: Dr. Howard Kelly.»

Con lágrimas de alegría, fue a la capilla del hospital y dijo: «Gracias, Dios mío, porque a través de un corazón agradecido se ha manifestado tu amor». Después comenzó a buscar por el hospital al doctor Kelly...

«Haz el bien y no mires a quien.»

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El pelicà, figura de Jesús

Sobre el portal de la caritat, a la façana del Naixement, Gaudí hi posà dues figures que es relacionen entre sí: el pelicà i l'ou amb la corona. L'ou és símbol de la vida i, per tant, de la resurrecció de Jesús. (La tradició de l'ou de Pasqua, tan arrelada en els països de tradició ortodoxa, que també és a la base de les mones de Pasqua catalanes, es relaciona amb la resurrecció de Jesús).

El color daurat de l'ou indica que Jesús és de condició divina, i les lletres vermelles amb l'anagrama JHS pintades a l'ou assenyalen la seva mort martirial a la creu. La corona és símbol de la reialesa i del poder d'Aquell que ha vençut la mort i que viu pels segles dels segles.

Al seu costat, la figura del pelicà que alimenta els seus dos pollets indefensos és signe de la donació humil de Jesús a la creu: ell, com el pelicà que, segons una creença del món antic, s'obria el pit amb el bec per tal d'alimentar els pollets, dóna plenament la seva vida. Alhora, aquest pelicà és símbol de l'eucaristia —Jesús, pa de vida que es dóna com aliment—, i per això hi ha dos àngels que distribueixen el pa eucarístic: «Pie pelicane, Jesu Domine...»

Jordi Bonet/Armand Puig

(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 21. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 12,13-21]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (*Cayo*), soldat mr.
- 22. ■ Dimarts** [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.
- 23. ■ Dimecres** (□ Urgell) [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis.
- 24. □ Dijous** [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.
- 25. ■ Divendres** [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).
- 26. ■ Dissabte** [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.
- 27. ■ † Diumenge vinent**, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 32 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

DIUMENGE XXIX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà». Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

▮ Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

▮ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escripures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

▮ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi». El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, ¿creieu que trobarà fe a la terra?»

▮ Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a los israelitas en Rafidín. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón maravilloso de Dios en la mano.»

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; mientras Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte.

Mientras Moisés tenía en alto la mano, vencía Israel; mientras la tenía baja, vencía Amalec. Y, como le pesaban las manos, sus compañeros cogieron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado. Así sostuvo en alto las manos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su tropa, a filo de espada.

▮ Salmo responsorial (120)

R. *El auxilio me viene del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

▮ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano:

Permanece en lo que has aprendido y se te ha confiado, sabiendo de quién lo aprendiste y que desde niño conoces la sagrada Escritura; ella puede darte la sabiduría que, por la fe en Cristo Jesús, conduce a la salvación. Toda Escritura inspirada por Dios es también útil para enseñar, para reprender, para corregir, para educar en la virtud; así el hombre de Dios estará perfectamente equipado para toda obra buena.

Ante Dios y ante Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y muertos, te conjuro por su venida en majestad: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, reprende, reprocha, exhorta, con toda paciencia y deseo de instruir.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús, para explicar a sus discípulos cómo tenían que orar siempre sin desanimarse, les propuso esta parábola:

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En la misma ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario.» Por algún tiempo se negó, pero después se dijo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está fastidiando, le haré justicia, no vaya a acabar pegándome en la cara.»

Y el Señor añadió:

«Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que le gritan día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?»

La faç de Jesucrist. Fragment del retaule del Salvador, de Bernat Martorell (any 1449), sobre la conversa de Jesús amb la dona samaritana (Catedral de Barcelona)

☺) Aquesta imatge parla

para corregir, para educar en la virtud; así el hombre de Dios estará perfectamente equipado para toda obra buena.

COMENTARI

Hem de pregar sempre

Avi Jesús ens ensenya que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança. I ens posa l'exemple d'aquella vídua pesada i insistent que és capaç de moure a actuar a favor seu fins i tot un jutge desconsiderat i sense entranyes! Si la insistència és capaç de moure el jutge inic, com més no mourà a actuar Déu, que és just.

L'experiència ens mostra, però, que la pregària no és sempre escoltada. I això provoca en molta gent una pèrdua de confiança en la pregària i en la seva necessitat. Fins i tot alguns acaben substituïnt la pregària per altres succedanis: la relaxació o la interiorització.

Jesús, però, no parla de pregària com a relaxació ni interiorització, sinó de demanar, cercar i trucar a la porta de Déu (cf. Lc 11,9). La pregària que ens ensenya Jesús tampoc no duu a la pau i el benestar psicològic, sinó que porta a complir la voluntat de Déu, a perdonar i a defugir el pecat i el mal. A més, Jesús ens ensenya que hem de demanar, fonamentalment, el do de l'Esperit Sant (cf. Lc 11,13) i la justícia (cf. evangelí d'avui). La pregària que ens ensenya Jesús és una pregària compromesa amb Déu i el món.

Jesús ens ensenya a pregar sempre, amb insistència i confiament. Ell mateix ens va donar exemple quan, a més de la pregària sinagoga del dissabte, es retirava sovint a pregar de matinada i, enmig de la se-

va relació amb els altres, elevava la seva veu al Pare per lloar-lo, donar-li gràcies o demanar-li la salut i la fe dels seus. Ell mateix, a Getsemaní i a la creu, es va lliurar a la pregària, amb tons confiats, però també dramàtics. La vida sencera de Jesús es va veure marcada per la pregària.

Així ho van entendre els primers cristians: «En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'accions de gràcies» (Fl 4,6). La pregària cristiana brolla de la fe i fa créixer la fe. Per això Jesús ens demana: ¿Creieu que quan tornarà el Fill de l'home trobarà fe a la terra?

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Festa de la Mare de Déu de la Mercè

El bisbe Joan va presidir la celebració de la missa en honor de la Mare de Déu de la Mercè al Centre Penitenciari de Lleida, amb motiu de la festivitat de la patrona dels reclusos. El nostre bisbe es va dirigir als interns per llegir-los unes paraules del papa Francesc, glossant aquesta diada.

A la tarda, va presidir l'Eucaristia a la parròquia i el diumenge 29 de setembre va confirmar a un bon grup de nois i noies.

Celebració a la parròquia de Pardinyes

Fa 15 anys que un grupet de Filles de la Caritat es presentà a la parròquia del Santíssim Salvador, de Lleida, per oferir-se a realitzar tasques socials al barri de Pardinyes. Ara, amb un emotiu homenatge, el dissabte 28 de setembre se'ls volgué agrair tota la seva dedicació.

L'acte començà amb una Eucaristia, presidida pel nostre bisbe Joan i concelebrada pels preveres de les parròquies i organismes on les germanes col·laboren. A més a més dels feligresos de la parròquia hi han assistit les Filles de la Caritat de les tres comunitats de Lleida i molts membres del Voluntariat Vicencià.

En acabar l'Eucaristia, Mn. Joan Jové, rector de la parròquia, ha explicat el perquè de l'homenatge

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

La fe és confiar. Confiar que en aquest món no estem sols. Que hi ha un Déu que ens ajuda a caminar per anar cap a Ell. Evident que em preguntaràs si no l'has vist per què creus en Ell? Doncs, perquè m'ha deixat pistes. Ha deixat homes i dones, al meu costat, que estimen. L'amor es verifica en aquestes persones, i l'amor és Déu. També m'ha deixat un altra pista. És Jesús, el Fill de Déu. M'ha donat la confiança que puc ser una persona que, estimant els altres, arribi a ser un fill de Déu, com Ell espera de mi. Aquesta és la meva visió de la fe: tenir confiança en poder compartir amb els altres l'amor que Déu m'ha donat.

Josep A. Delafuente

Butlletí Taüll

A tots ens interessa conèixer el patrimoni eclesial de Catalunya, les obres d'art sacre (arquitectura, escultura, pintura, retaules...), notícies d'art en general, del contingut de les catedrals, esglésies i museus, i de les accions que els bisbats realitzen per a la protecció i custòdia d'aquest important patrimoni. Ho trobareu en el *Taüll*, butlletí quadrimestral amb textos i informació gràfica a cura de cada bisbat; col·laboracions lliures, noticiari, glossari i monografies de monuments.

El butlletí s'imprimeix en paper estucat i en quadricromia, format 21x24 cm i un número de pàgines que oscil·la entre les 41 i 45. El cost de la subscripció anual (3 nùms.) és de 12 euros corresponents a la impressió i tramesa.

Podeu tenir més informació de les Delegacions de Patrimoni de cada bisbat i de la web www.cataloniasacra.cat.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h

- **Diumenge, 20 d'octubre. Jornada del DOMUND:**
—A les 17 h, Eucaristia d'acció de gràcies per les darreres beatificacions.
- **Dijous, 24 d'octubre:**
—A les 20 h, Eucaristia a la parròquia de Sant Antoni M. Claret.
- **Divendres, 25 d'octubre:**
—A les 19 h, Consell Pastoral Diocesà. Casa de l'Església-Acadèmia Mariana.
- **Dissabte, 26 d'octubre:**
—A les 18 h, Confirmacions a la parròquia de Torrefarrera.
—Inici de la Visita Pastoral a la parròquia de Pardinyes.
- **Diumenge, 27 d'octubre:**
—A les 18 h, concert Mestres de Capella de Girona. Catedral Nova.

i se'ls han lliurat tres obsequis. La germana Catalina, en nom de la Comunitat, digué que les Filles de la Caritat no saben fer discursos, però sí saben agrair les carícies. I aquest acte era una carícia i així ho agraien. Tothom contestà amb un gran aplaudiment. La festa acabà amb un pisolabis, en el transcurs del qual es felicità al bisbe Joan en el dia del seu aniversari.

AYUDANDO A VIVIR

Fe + Caridad = Misión

Pensar en las Misiones y en los Misioneros es tener presente una innumerable serie de personas e iniciativas que hacen visible el Evangelio mediante el testimonio de la fe y de la caridad. La vida y la obra de un Misionero es una respuesta vocacional que conlleva una entrega de la persona sin condiciones. Una vocación «grandiosa y excelsa» (Pío XII). Pero no debemos olvidar que hay una vocación misionera que afecta a todos los bautizados: «El bautismo basta, es suficiente para evangelizar» (Papa Francisco 17/04/13). A cincuenta años de la apertura del Concilio Vaticano II, este Año de la Fe ha sido un estímulo para que toda la Iglesia haya podido actualizar su conciencia misionera, una llamada a fortalecer nuestra amistad con el Señor y nuestro camino como Iglesia que anuncia el Evangelio con valentía.

Habrà que preguntarse de qué manera renovar e intensificar nuestra presencia en el mundo y nuestra misión evangelizadora. Todos estamos invitados para «que la palabra del Señor se difunda y sea glorificada» (2Tes 3,1). Y la Jornada Mundial de las Mi-

siones, el DOMUND 2013, es una buena oportunidad para que cada uno de nosotros pueda reavivar esta vocación y misión.

El lema de este año («Fe + Caridad = Misión») nos recuerda que no es legítimo separar, y menos oponer, fe y caridad, dos virtudes teológicas íntimamente unidas. Contemplación y acción son dos actitudes que deben vivirse integradas. Acoger en la fe la gracia y el perdón de Dios orienta y promueve las acciones caritativas y sociales. Por ello, el anuncio del Evangelio se convierte tantas veces en intervenciones de ayuda al prójimo, de justicia para los más pobres, en esfuerzos para multiplicar las posibilidades de instrucción y asistencia sanitaria en tantos lugares, y otras muchas implicaciones sociales.

El Concilio Vaticano II (1962-65) subrayó de muchas maneras que vivir la fe en las promesas de Dios y vivir la caridad lleva a los cristianos a comprometerse en la construcción de un mundo digno del hombre (GS 34.38-40.43). Y después el Concilio Provincial Tarraconense (1995), en la primera resolución, pedía revitalizar la comunidad cristiana

en la perspectiva de la misión, ayudando a rehacer la experiencia de Dios, para que la comunidad eclesial sea «una mediación cada vez más abierta entre Dios Padre y los hombres y mujeres que Dios ama». Y añadía, haciendo referencia a Act 2,42: «Hay evangelización cuando uno empieza a frecuentar la oración de la comunidad, cuando participa con fruto en la celebración de la Eucaristía, cuando profundiza la fe de forma suficiente para vivir cristianamente en el mundo y cuando hace el aprendizaje del amor fraterno y solidario.»

Con nuestra cooperación a las Obras Misioneras Pontificias (personal, espiritual y económica), volvemos a manifestar cuáles son nuestras actitudes fundamentales: la pasión por Dios y por la humanidad, la fuerza de la fraternidad cristiana y de la evangelización, el gozo de la fe, que se manifiesta en la esperanza y se realiza en la caridad.

Recibid el saludo agradecido de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737